

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 117, 451, 784, 432, 438, 452

Čtení: Ž 118, 19 – 29

Text: L 19, 35 – 46 *Privodli oslátka ke Ježíšovi, hodili přes ně své pláště a Ježíše na ně posadili. A jak jel, prostírali mu své pláště na cestu. Když už se blížil ke svahu Olivové hory, počal celý zástup učedníků radostně a hlasitě chválit Boha za všechny mocné činy, které viděli. Volali: "Požehnaný král, který přichází ve jménu Hospodinově. Na nebi pokoj a sláva na výsostech!" Tu mu řekli někteří farizeové ze zástupu: "Mistře, napomeň své učedníky!" Odpověděl: "Pravím vám, budou-li oni mlčet, bude volat kamení." Když už byli blízko a ušřel město, dal se nad ním do pláče a řekl: "Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji! Avšak je to skryto tvým očím. Přijdou na tebe dny, kdy tvoji nepřátelé postaví kolem tebe val, obklíčí a sevrou tě ze všech stran. Srovnají tě se zemí a s tebou i tvé děti; nenechají v tobě kámen na kameni, poněvadž jsi nepoznalo čas, kdy se Bůh k tobě sklonil." Když vešel do chrámu, začal vyhánět ty, kdo tam prodávali, a řekl jim: "Je psáno: 'Můj dům bude domem modlitby', ale vy jste z něho udělali doupe lupičů."*

Ježíš vjíždí triumfálně jako král do Jeruzaléma. Zástupy učedníků mávají palmovými ratolestmi jako vlajkami, na zem pohazují barevné pláště a radostně zpívají 118. žalm: „Požehnaný král, jenž přichází ve jménu Hospodina zástupů!“ Všichni radostně a hlasitě chválí Boha za všechny mocné činy, které už viděli. Nevím, jestli se nám kdy podaří napodobit ten halasný zpěv, který byl slyšet ze svahu Olivové hory až do Jeruzaléma. Vždyť oni zpívají téměř jako andělé nebesí při Ježíšově narození: „Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ Ale jako tenkrát zněl nebeský chorál nad chudým chlívem a dítětem, kterého vložili do jesliček, tak teď zní podobný chvalozpěv nad člověkem, kterého přiváží jen oslíček.

V obou případech je ta královská scéna nápadně nekrálovská! A některým to bije do očí a že prý je to neadekvátní a že se nehodí zpívat biblické žalmy při tak nedůstojném karnevalovém průvodu a s vypůjčeným oslem. Přímo v tom zástupu se někteří ošívají a zdá se jim, že to už je přes čáru, a že se někteří Ježíšovi učedníci nepatřičně rozparádili, protože ani nevědí, co vlastně zpívají. Vždyť citují žalmy, které oslavují zaslíbeného Mesiáše! Ale Mesiáš přece ještě nepřišel. Místo něho je tu pouze Ježíš. Ano, jistě z něj jednou bude nějaká velká historická postava. Proč ne. Ale ne Mesiáš, ne Kristus. A najednou se lidé na té podivné demonstraci rozdělují. Jedni volají: „Hosana, Synu Davidovu!“ ale druzí si stěžují: „Mistře, napomeň své učedníky!“ A čekají, že Ježíš zástupy usměrní a řekne: „No tak, lidi, neblbněte, to už není legrace, to s tím Mesiášem už přeháníte.“ Jenomže Ježíš svou odpovědí farizeům vyrazí dech: „Pravím vám, budou-li oni mlčet, bude volat kamení.“ Je snad Ježíš tak ješitný, že si nechá líbit, když ho lidé oslavují jako pomazaného krále?

Jenomže Ježíš svou dopovědí naznačuje, že to nejsou lidé, kdo kolem Ježíše tvoří aureolu mesiášství, ale že je to naopak začátek mesiášského věku, který vzbuzuje v lidech radost, a že kdyby lidé mlčeli, tak bude volat třeba kamení, to je jedno. Mesiášem se Ježíš nestává díky lidským prohlášením a oslavnými průvody. Ale proto, že je to Boží syn, a proto, že je tu při díle Bůh a proti tomu nejde nic dělat. Na lidech Ježíšovo mesiášství nestojí. Lidé jsou navíc velmi vrtkaví a nestálí. Jednou volají „hosana“ a podruhé třeba „ukřížuj“, prostě co je zrovna napadne, nadchne nebo co je strhne. Zatímco kámen, ten neživotný nerost, odvalený od hrobu, už navždy bude svědčit o Božím vítězství, o naději a o spáse.

Jinými slovy, ten mesiášský čas, čas spásy je tu nezávisle na lidech, nezávisle na podmínkách, nezávisle na prohlášeníh církve, nezávisle na stavu našich sborů a celého křesťanstva. Ten čas je tu a na nás je pouze to, abychom to poznali. Abychom poznali, že se k nám Bůh sklonil ve svém Synu, ležícím v jeslech, jedoucím na oslech, visícím na křížích. Avšak je to skryto našim očím. A proto vidíme všude jen samé nepřátele, kteří staví kolem nás val a obklíčují nás ze všech stran. Namísto toho, abychom poznali, co vede k pokoji, pouštíme se bojovně do boje, a pak se bojácně bojíme, že nás nepřítel válcuje, srovnává se zemí, nás i naše děti. Pak vidíme jen jak se církev vyliďňuje, stárne, ztrácí se z ní celé generace, kostely chátrají, padá z nich omítka, až z nich jednou nezůstane kámen na kameni. Ale i tyto kameny svědčí o tom, že tu byl čas, kdy se k nám Bůh sklonil, ale my jsme to nepoznali.

Zvláštní, jak se ta radostná scéna z olivové hory rychle mění v pláč, a to v pláč Ježíšův. Tak jsme to četli: Když už byli blízko a ušel město, dal se nad ním do pláče a řekl: „Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji! Avšak je to skryto tvým očím. Přijdou na tebe dny, kdy tvoji nepřátelé postaví kolem tebe val, obklíčí a sevřou tě ze všech stran. Srovnají tě se zemí a s tebou i tvé děti; nenechají v tobě kámen na kameni, poněvadž jsi nepoznalo čas, kdy se Bůh k tobě sklonil.“

Ten Ježíšův pláč je zarážející. Vždyť v Jeruzalémě všechno funguje. Právě probíhá čilý náboženský provoz. Jeruzalém se připravuje na svátky. V chrámě jdou obětní zvířata na dračku, a to nejen laciní holubi v akci, ale i předražení beránci bez vady v prvotřídní kvalitě. Lidé jsou schopni obětovat na svátky spoustu peněz a také na to, aby chrámový kult probíhal podle zaběhlých tradic. Vždyť Ježíš by měl mít naopak radost, že všechno běží tak jak má, že chrámové nádvoří je plné, kostel je plný, babičky a dědečkové, děti a vnoučata, všichni jdou na svátky do chrámu.

Místo toho čteme, že Ježíš, když vešel do chrámu, začal vyhánět ty, kdo tam prodávali, a řekl jim: „Je psáno: `Můj dům bude domem modlitby`, ale vy jste z něho udělali doupe lupičů.“ Jinými slovy: Vy z lidí neděláte modlitebníky ale salárníky. Učíte lidi přinášet oběti, ale neučíte je modlit se. Co dělá váš farář? Vyzývá lidi k obětavosti. Ale s kým z vás se modlí? Kolikrát se mu stane, že ani biblickou s dětmi nezakončí modlitbou. Vždyť to je na vyhazov. Ještě, že Boží království přichází nezávisle na lidských kvalitách a předpokladech.

Ano, my se máme snažit přicházejícímu Mesiáši urovnávat cestu, vyspravovat silnice, frézovat hrboly, zasypávat výtluky, ale Mesiáš přijde i tenkrát, když to dělat nebudeme a když se na jeho příchod připravit nestihneme. On přijde bez ohledu na naši připravenost či nepřipravenost. On přijde, i když my, místo toho, abychom vešli s ním na svatbu, budeme zrovna někde nakupovat olej. Ale ta svatební hostina se pak bude konat bez nás. A bude se tam i bez nás volat „Požehnaný král, jenž přichází ve jménu Hospodinově a na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ To tam zcela jistě zazní, i když to místo nás mělo volat třeba kamení!

Modlitba: *Pane, nenech místo nás volat kamení, Dej, ať jsme to my, kdo tě uzříme, kdo tě vítáme, ať jsme i my při tom, ať jsme u tobo, ať jdeme i my s tím průvodem. Ať vstaneme ze své lavice či židle, jdeme dopředu a s díkyvzdáním všichni voláme: Hosana na výsostech, požehnaný jenž přichází ve jménu Páně. Hosana na výsostech. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Pane Ježíši, Králi králů, tobě byla svěřena vláda nad nebem i zemí. Ale my zde na zemi stále úpíme pod vládou člověka, člověka hříšného a zlého. Trpíme hříchy svými i cizími. Prosíme, přijď a proměň celý náš svět v nové stvoření. Obměkči a obnov lidská srdce, zbav nás pychy a zloby. Modlíme se za ty, kteří touží jen kořistit a zabírat pro sebe. Modlíme se i za ty, kteří planou pomstou. Modlíme se za vrahy i oběti. Všichni trpíme pod lidským hříchem. Uč nás s ním bojovat. Uč nás nepodlébat pokušení. Uč nás modlit se. Přimlouváme se za všechny trpící beznadějí a zoufalstvím, za ty, kdo jsou vystaveni neustálému obrožení. Přimlouváme se za ty, kdo žijí v temnotě, aby viděli světlo. Prosíme za ty, kdo trpí zimou, aby se zabřáli. Modlíme se za lidi zraněné, za lidi stížené nemocí, za lidi odcházející z tohoto světa. Modlíme se za potěšení pro smutné, za pomoc pro ty, kdo jsou odkázáni na péči druhých i za ty, jež o ně pečují. Pane, máme tobo na srdci moc. Vjshyš proto i naše tiché osobní modlitby. . .*